



Harflere Ne Oldu?





1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2021
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2025



HARFLERE NE OLDU?

SEZER ÜN

ISBN: 978-975-999-615-4

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Sezer Ün

Editör: Filiz Çiçek

Resimleyen: Gülşah Alçın Özek

Grafik tasarım ve uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **İmak Ofset**

Matbaa Sertifika No: 71320

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41/Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 i info@beyazbalina.com.tr

SEZER ÜN

Harflere Ne Oldu?

Resimleyen: Gülşah Alçın Özek



*Kelimeler olmasaydı, yazı olmasaydı,
kitaplar olmasaydı;
tarih olmazdı, insanlık kavramı olmazdı.*

Herman Hesse



Ödül Kimin?

“Yarışma sonuçları okul çıkışında, törende açıklanacak,” dedi Ebru Öğretmen. Sınıf öğretmeni bunu söylerken gözlüklerinin üzerinden önce bütün sınıfa sonra da Tuğçe’ye baktı. Öğretmen ve sınıftakiler önceki yarışmalarda olduğu gibi bunu da Tuğçe’nin kazanacağını düşünüyorlardı. Haksız sayılmazlardı. Bir karikatür, iki resim ve bir robotik yarışmasını, sınıfın en hırslı ve kibirli öğrencisi Tuğçe kazanmıştı. Öğretmen konuşurken Zeynep, yarışmaya katılmaya karar verdiği günü hatırladı. Tuğçe’nin yarışmada olduğunu duyduklarında katılmaktan vazgeçen diğer öğrenciler gibi o da önce yarışmaya girmek istememişti. Bunu annesine söylediğinde annesi gülümseyip, “Sen bilirsin ama ben olsam en azından denerdim,” demişti.

Zeynep sonunda denemeye karar vermiş, kompozisyonunu yazıp göndermişti. Aradan haftalar geçmiş, neredeyse yarışmaya katıldığını bile unutmuştu. Öğretmenin söylediklerini duyunca okuduğu kitaptan başını kaldırdı ve Tuğçe'yle göz göze geldiler. Tuğçe her zamanki gibi ona soğuk bir ifadeyle gülümsedi. Belli etmemeye çalışsa da okulun en çalışkan ve başarılı öğrencilerinden biri olan Zeynep'le rekabet ediyordu.

Son ders bitince bütün okul, tören alanında toplandı. Müdire Zeliha Hanım her zaman yaptığı gibi mikrofona üç defa parmağıyla vurdu. Bu sayede hem mikrofona çalışıp çalışmadığını kontrol ediyor hem de törenin başlamak üzere olduğunu haber veriyordu. Mikrofondan gelen üç tok sesin ardından tüm okul sustu. Tuğçe yarışmayı kazanacağından emin bir şekilde çevresine gülümsüyordu. Zeynep ise yarışmanın birincisine verilecek madalyaya hayran hayran bakıyordu. Altın renkli bir madalyaydı ve etrafına, şampiyonun boynuna asılmak üzere şık bir ip geçirilmişti.

“Bugün okulumuz için gurur kaynağı olan bir duyurumuz var...” diye söze başladı Zeliha Hanım.



O sırada Zeynep, göz ucuyla Tuğçe'ye baktı. Tuğçe yarışmayı kazanacağından o kadar emindi ki... Etrafına gülücükler saçıyor, bir yandan da az sonra kürsüye çıkıp ödülünü alacağını düşündüğü için rüzgârla dağılan saçlarını düzeltiyordu.

“İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından düzenlenen ‘Kitaplar Neden Önemlidir?’ konulu kompozisyon yarışması sonuçlanmış ve okulumuzun 5-B sınıfı öğrencilerinden Zeynep Şentürk birinci olmuştur. Kendisini tebrik ediyor ve ödülünü alması için kürsüye davet...”

Zeynep gerisini duyamadı. Bir anda arkadaşlarının sevinçli sesleri yükseldi. Arkadaşlarının itelemesiyle kürsüye çıktı. Uyurgezer gibi hareket ediyordu. Ödülünü Müdire Zeliha Hanım'ın elinden aldı ve fotoğraf çeken kişiye birlikte gülümседiler.

Zeynep'in kardeşi Can da aynı okuldaydı ve o sırada arkadaşlarıyla konuştuğundan ablasının kürsüde olduğunu fark etmemişti. Yanındaki arkadaş Can'ı dürterek, “Baksana ablan ödül alıyor,” dedi. Ancak o zaman, inanamayan gözlerle etrafına bakıp gülümseyen ablasını gördü. İçinde tuhaf bir

duygu oluştu Can'ın. Gurur ve kıskançlık karışımı bir duyguydu bu. Çevresine baktı, müdür, öğretmenler, öğrenciler -Tuğçe hariç- herkes, ablası Zeynep'i alkışlıyordu. *Zeynep yine başardı*, diye düşündü Can. *O her zaman, her şeyi başarır zaten. Tıpkı bir kahraman gibi. Evde, okulda, her yerde... Peki ben?.. Ben neyim?*



Günlerdir şentürk Ailesi'nde Zeynep'in İstanbul çapındaki bir kompozisyon yarışmasında birinci olması konuşuluyordu. Can ise çoktan sıkılmıştı bu konuşmalardan. Doğum günü yaklaşıyordu ancak kimsenin bunu umursamadığını düşünüyordu.

Can ile Zeynep görünüş ve karakter olarak birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Can, siyah gözlü ve siyah saçlıydı. Zeynep ise yeşil gözlü, açık tenliydi, saçının rengi sarıya yakındı. Zeynep derslerinde çok başarılıydı, kitap okumayı çok severdi. Can ise derslerden çok sporla ve bilgisayar oyunları ile ilgilenirdi. Her fırsatta basketbol oynardı çünkü



okulun basketbol takımına girmek istiyordu. Boyunun kısa oluşu ve kiloları, takıma girmesine engel gibi görünse de Can, iyi oynayarak bunları aşmayı planlıyordu. Zeynep'in ödül kazanması onu kamçılamıştı, *ben de onun gibi başarılı olabilirim*, diyordu kendine. *Okul takımına seçileceğim. Son saniye basketiyle takımımı şampiyon yapıp kahraman olacağım. Herkes benden bahsedecek, beni alkışlayacak. Okulun internet sitesine ablam gibi benim de resmimi koyacaklar...*

Can'ın doğum günü geldi ve tüm hazırlıklar tamamlandı. Masa birbirinden güzel yiyeceklerle, içeceklerle donatıldı. Can'ın çok sevdiği çikolatalı pasta da masaya getirildi. Işıklar söndürüldü ve Can mumları üfledi.



Ablasının hediyesini açan Can hayal kırıklığı içinde paketten çıkan kitaba bakıp teşekkür etmeden kenara bıraktı. Oysa Zeynep, kardeşine doğum günü için verdiği hediyein çok anlamlı olduğunu düşünmüştü. Birkaç yıl önce severek okuduğu bir kitaptı bu. Kendisi okurken bazı yerlerin altını çizdiği için Can'a yenisini almıştı.

Bir süre sessizlik oldu. Zeynep ve Can birbirlerine baktılar, Zeynep'in gözleri doldu. Hızlı adımlarla odasına gitti ve yatağına oturup duvara yaslandı. Dizlerini karnına çekip ellerini dizlerinde kavuşturdu. İlk gözyaşı o kadar hızlı düştü ki ne olduğunu anlayamadı. Sonra art arda süzülen gözyaşlarının sıcaklığını yüzünde hissetti.

Babası yanına gelip Zeynep'i teselli etmeye çalıştı ancak başarılı olamadı. Annesi ise kardeşini azarlamakla meşguldü. Evdeki mutlu hava bir anda dağılıvermişti.

Babası gittikten sonra Zeynep yatağına uzanıp tavana baktı. Hemen uyumak ve bu akşamı unutmak istiyordu. Yatakta bir sağa döndü, bir sola. Bir türlü uykuya dalamadı. Kardeşinin hayal kırıklığı içinde ona bakışı hiç aklından çıkmıyordu. Kalktı,

ışığı açtı. Masasının üzerinde duran kitabı alıp tekrar yatağına uzandı ve kaldığı yerden okumaya başladı.

Kitap okumak her zaman ona iyi gelirdi. Sayfaları çevirdikçe Zeynep rahatladığını hissedirdi.

Kısa süre sonra Can da odasına geçip hediyelerini incelemeye koyuldu. Bir ara gözü, ablasının hediye ettiği kitaba takıldı. Kitap, masanın kenarındaydı, düşecek gibi duruyordu. “Ben olsam sekiz yaşına giren bir çocuğa, doğum gününde kitap hediye etmezdim. Okumak çok sıkıcı. Kitapları sevmiyorum,” dedi kendi kendine.

Funda Hanım ve Fırat Bey salonda oturmuş, konuşuyorlardı.

“Hediyeleri biraz abarttık mı acaba Fırat?” diye sordu Funda Hanım.

“Sanmıyorum,” diye cevap verdi Fırat Bey. “Çocuk haftalardır bugünü bekliyordu. Hem benim Can’a oyun konsolu sözüm vardı. Doğum gününe denk getirdim.”

“Peki, ablasının hediyesine burun kıvrıp kenara koymasına ne demeli?”

Fırat Bey iç çekti. “Evet, bu kötü oldu. Zeynep okumayı hep çok sevdi. Belli ki kardeşinin de öyle olmasını istiyor.”

Funda Hanım, Fırat Bey’e dik dik baktı.

“Sadece o değil, biz de Can’ın kitap okumasını istiyoruz. Bence artık bunun için bir şeyler yapma zamanı geldi. Can’ı hiç kitap okurken görmüyorum. Okuldaki okuma saatlerinde de sıkıldığını söylüyor. Herkes kitap okurken o neyle meşgul oluyor acaba? Hatta bir keresinde derse, kitabını almadan gitmişti de öğretmeni beni aramıştı, biliyorsun.”

Fırat Bey saatine bakıp esnedi. “Evet, biliyorum. Ama şimdi geç oldu. Yarın erkenden yola çıkacağız. Bu konuyu dönüşte Can’la ciddi ciddi konuşuruz, tamam mı?”

Zeynep uyumadan önce e-postalarını kontrol etmek için bilgisayarın karşısına geçti. Bu hafta sınavlar nedeniyle e-postalarına pek bakamamıştı. Okunmamış bir mesajı vardı. Radlof Thomsen adında birinden geliyordu ve konu kısmında “ÇOK ÖNEMLİ!!” yazıyordu. Zeynep mesajı okumaya başladı.